

NAGY GÁBOR

Gyertya

Ülsz egy kerek kisasztalnál,
 ujjaid közt elfeledett csikk
 kihunyóban. Egy szál gyertya a világ.
 Az utolsó füstgomolyokban
 szeretnéd az arcukat látni.
 A lányod, a kisfiad, a kislányod.
 A lányod a kisfiad a kislányod.
 Üveges tekintettel meredsz magad elé,
 mormolnád a szavakat, amelyek egyszer
 választ adnak kimondatlan kérdéseikre,
 de olyan, olyan cserepes a szád!
 És nincsenek szavaid. Csak ez a szál
 gyertya van, az egy szál gyertya
 nyújtózó lángja. Van még idő,
 amíg végső nekibuzdulásod
 csonkig ég.

A kártyás

Tedd föl bár hited maradékát, Isten
 mindig tartja a licitet.
 Nem a veszteség-minimalizálás
 kényszeríti, mint rossz napokon
 a megrögzött kártyást, nem a
 „ha lúd, legyen kövér...” önpusztító
 szenvedélye; nyugodt, mint a virtuóz
 játékos, aki nem néz kicsire-nagyra,
 nem akar mindenedből kiforgatni,
 csak a rafinált kombináció érdekli,
 amely minden körülmények között
 nyer, vesztes leosztásnál is megfordítja
 a játszma menetét.
 Ráfizetsz, egész életeddel fizetsz,
 mire megtanulod: nem játékos –
 ő maga a játék.

Fordított jövődölés

És jönnek majd herdáló nyarak is
 lelkekkel labdázó nyarak
 bőségszaru-nyarak
 felmetszett hasúak
 s mint sárban megforgatott aranypénzek
 gurulnak szét a szorongások vérrögei
 titkolt irigykedések epekövei
 és a visszanyelt könnyek
 kiszáradt zajtalan gurigái
 és ott lesznek akkor a nagy gyűjtögetők is
 meg a hulladékon s más égből hullott
 ezen-azon tengődők rongyosai
 végetlen hosszú télből itt maradt
 megtépázott sánta varjak
 sanda tekintetű dögre szokott kutyák
 és ez a nyár se lesz forróbb
 más üveghangú nyaragnál
 se gyűlöletesebb se szerethetőbb
 éppoly tékozlón fogja elcsorgatni
 megerjedt színeit
 s kondítja majd esték ürébe
 hold-harangját
 ugyanolyan részvételenül